

Arrest

nr. 69 415 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Nuradilova, gelegen in het district Khasav-yurt in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde er met uw echtgenote T. D. (...) (OV (...)) en jullie kinderen. Sinds uw kindertijd was u bevriend met M. E. (...), die uit hetzelfde dorp afkomstig was. In 1996 of 1997 sloot M. (...) zich aan bij de sharia-garde in Tsjetsjenië. Sindsdien zag u hem nog maar zelden. In juni 1999 werd u thuis gearresteerd door agenten van de ordediensten. Zij brachten u naar een kelder, waar u ondervraagd werd over M. (...). Ze wilden dat u een document ondertekende waarmee u zou instemmen om voor hen te werken. Omdat u

weigerde, werd u hard geslagen en sneden ze enkele van uw vingers af. Na ongeveer een week werd u vrijgelaten nadat uw familie hiervoor betaald had. Na uw arrestatie hebt u M. (...) nog maar één keer gezien, ergens in 2003 in Nuradilova. Hij leefde toen al ondergedoken. Toen u hem zag vertelde u hem wat er u overkomen was. Hierop stelde M. (...) voor dat u met hem mee zou gaan, hetgeen u weigerde. In juni 2008 kreeg u opnieuw problemen. De ochtend na een schietpartij bij een controlepost aan de Tsjetsjeens-Dagestaanse grens vielen de ordediensten binnen in uw huis en namen u mee. Opnieuw werd u ondervraagd over M. (...) en de aanslag. Na ongeveer een week slaagde uw familie erin u vrij te kopen. Enige tijd na uw aanhouding, toen u terug aan het werk was, kwamen twee mannen naar u met de vraag of u een klein af luisterapparaat kon maken. U weigerde dit omdat u ervan overtuigd was dat zij medewerkers van de FSB waren. Op 7 juni 2009 was u thuis aan het werk toen drie militairen naar uw huis kwamen. Ze zeiden dat u met hen mee moest komen omdat u de rebellen hielp. Er ontstond een ruzie waarbij u één van hen verwondde met een schop. Omdat de burens op het lawaai waren afgekomen, konden ze u niet meenemen. De volgende dag vertrokken u en uw gezin naar Moskou. Daar verbleven jullie tot 17 juli. Vanuit Moskou reisden jullie clandestien naar Oostenrijk, waar jullie arriveerden op 19 juli en asiel aanvraagden. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. In Oostenrijk vernam u nog dat M. (...) gearresteerd was. Op 23 juni 2010 vertrokken jullie per auto vanuit Oostenrijk naar België, waar jullie een dag later asiel aanvraagden. Omwille van jullie eerdere asielaanvraag in Oostenrijk, werd in het kader van de Dublinreglementering de overname gevraagd aan de Oostenrijkse autoriteiten. Na hun instemming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 augustus 2010 aan u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U verliet het land echter niet en vroeg op 13 januari 2011 opnieuw asiel aan in België.

B. Motivering

U verklaart uw land te zijn ontvlucht na een mislukte poging om u voor de derde keer te arresteren. (CGVS d.d.22/03/2011, p.2) Uw problemen zouden veroorzaakt zijn door het feit dat u bevriend was met M. E. (...), die zich in 1996 of 1997 bij de Sharia-garde in Tsjetsjenië had gevoegd. (CGVS, p.9-10) Bij een eventuele terugkeer vreest u opnieuw gearresteerd te worden. (CGVS, p.19) U maakt echter niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. U verklaarde dat uw vriend M. E. (...) aan de basis lag van de problemen waardoor u uw land van herkomst moest verlaten. (CGVS, p.9) Uw verklaringen betreffende deze persoon waren echter onaannemelijk vaag op enkele belangrijke punten.

U legde een usb-stick neer die volgens u een video-opname bevat van de arrestatie van M. (...) Elimkhanov. (CGVS, p.5) U was echter onaannemelijk weinig op de hoogte van deze arrestatie. Zo wist u niet waar deze plaats had gevonden, al vermoedde u dat het in Tsjetsjenië was omdat er Tsjetsjeens werd gesproken. (CGVS, p.8, 11) Verder had u geen enkel idee wanneer de arrestatie plaats had gevonden en hebt u hiernaar evenmin geïnformeerd bij de persoon die u deze opname heeft getoond. Ten slotte wist u ook niet of M. (...) na deze arrestatie nog vrijgelaten is. (CGVS, p.11) Ondanks het feit dat u van dergelijke elementaire zaken betreffende de arrestatie van M. (...) niet op de hoogte was, hebt u nagelaten u hierover verder te informeren. U hebt sinds uw vertrek uit Dagestan geen enkele poging meer ondernomen om naar het lot van M. (...) te informeren. U stelde hierbij dat u dit graag zou weten maar dat u niets kon doen en niet zou weten hoe u dit moest doen. (CGVS, p.18) Echter, gelet op het feit dat u nog regelmatig contact hebt met familieleden, waaronder uw ouders, in Dagestan (CGVS, p.3-4); gelet op het feit dat uw ouders nog steeds in Nuradilova wonen (CGVS, p.3; DVZ rubriek 11-13); en gelet op het feit dat familieleden van M. (...) eveneens in Nuradilova woonden (CGVS, p.16); dient te worden besloten dat u in ieder geval de mogelijkheid had om pogingen te ondernemen om meer over het lot van M. (...) te weten te komen. Dat u niet zou weten hoe u dit moest doen, is bijgevolg niet geloofwaardig te noemen.

Daarnaast verklaarde u dat M. (...) spoorloos verdwenen was. Gevraagd waarop u zich voor deze stelling baseerde, stelde u enkel dat u hem niet meer in het dorp gezien had sinds 2003. (CGVS, p.11, 17) Het feit dat u hem niet meer in het dorp hebt gezien, kan echter bezwaarlijk volstaan om te concluderen dat hij spoorloos verdwenen zou zijn. U verklaarde dat u na uw tweede arrestatie nog had geprobeerd om informatie te bekomen over M. (...) maar dat niemand iets wist. Echter, u verklaarde even later dat u nooit bij diens familie, die ook in Nuradilova woonde, bent gaan informeren. (CGVS, p.16) Dat u niet bij rechtstreeks betrokken personen zou hebben geïnformeerd is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk op zoek was naar informatie over M. (...). Uw verklaring hiervoor – u zou zijn familie niet hebben willen opzoeken of contacteren en u zou er niet over hebben willen praten (CGVS, p.16) - is geenszins afdoende aangezien u er blijkens uw eigen verklaringen wel met andere personen over sprak. Een dergelijk gebrek aan initiatief en een dergelijke passieve houding zijn niet te verenigen

met een gegronde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij ook na zijn vertrek uit het land van herkomst interesse toont in zijn vervolgingsproblematiek en pogingen onderneemt om zich van de actualiteit ervan op de hoogte te houden. Dit geldt des te meer daar de arrestatie van M. (...) en eventuele gebeurtenissen hierna mogelijk verregaande consequenties voor uw eigen vervolging door de autoriteiten zou kunnen hebben.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig interesse aan de dag legt voor de actualiteit van uw persoonlijke vervolgingsproblemen. U verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Dagestan niet meer hebt gevraagd of er nog naar u gezocht werd. U vroeg zich hierbij af waarom u dit zou moeten doen en stelde dat u bij een terugkeer direct zou worden verklikt en opgepakt. (CGVS, p.18) Deze veronderstelling vormt echter geenszins een afdoende verklaring voor een dergelijke desinteresse in de actualiteit van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Meer nog, indien u werkelijk vreest onmiddellijk gearresteerd te worden, mag juist verwacht worden dat u inspanningen zou doen om op de hoogte te blijven van uw vervolgingsproblemen. Bovendien bent u, gelet op uw regelmatige contacten met uw naaste familie, in de mogelijkheid om dergelijke inspanningen te leveren. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan en geen interesse toont in de actualiteit van uw problemen, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u een actuele, gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw militair boekje, uw huwelijksakte, uw medische keuring in het kader van het bekomen van een rijbewijs, het attest dat u een rijbewijs had, uw studentenkaart van het college, uw diploma's en uw sportboekjes bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon, uw dienstplicht en uw opleiding die door mij niet in twijfel getrokken worden. Zij bevatten echter geen gegevens inzake de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, en de overlijdensakte van uw

pasgeboren dochter, bevatten eveneens enkel persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Wat betreft de foto die u neerlegt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er niet uit afgeleid kan worden wanneer of waar deze genomen werd. Bovendien kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden dat het hier effectief M. E. (...) betreft die samen met u op de foto staat, zoals u beweert (CGVS, p.8). Mocht dit evenwel zo zijn, toont de foto geenszins aan dat u omwille van hem problemen hebt gekend in Dagestan. De twee krantenartikels die u aan het Commissariaat-generaal hebt overgemaakt op 1 april 2011 handelen voornamelijk over de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Dagestan. Hierop werd eerder in deze beslissing al ingegaan. Er kon geen rechtstreeks verband worden vastgesteld met de door u verklaarde asielmotieven. U hebt evenmin een schriftelijke verduidelijking overgemaakt. In het artikel d.d.19/06/2008 wordt er melding gemaakt van een schietpartij aan de Tsjetsjeens-Dagestaanse grens in het jaar voordien, i.e.2007 en van een 'recente' operatie in Nuradilova. De schietpartij aan dezelfde grens die aan de basis lag van uw tweede arrestatie, vond plaats in juni 2008, zodat er dient te worden besloten dat het niet om hetzelfde incident kan gaan. Betreffende het incident in Nuradilova werden geen namen van betrokkenen genoemd, zodat evenmin een band met uw asielrelaas kon worden vastgesteld. De usb-stick ten slotte bevat een videofragment van de arrestatie van een gewonde man. U verklaarde dat het hier M. E. (...) betrof. Echter, zoals eerder reeds werd vastgesteld, bleek u zeer weinig informatie over deze arrestatie te hebben. De opname zelf bevat evenmin een tijdsaanduiding. Bovendien toont deze opname niet aan dat u persoonlijk problemen hebt gekend tot vlak voor uw vertrek uit Dagestan. U maakte geen melding van eventuele referenties in deze opname naar uw persoon. (CGVS, p.5, 8, 11)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. Ten aanzien van tweede verzoekster wordt een zogenaamde volgbeslissing genomen, waarin wordt vastgesteld dat zij zich baseert op de asielmotieven van haar echtgenoot, de beslissing in hoofde van eerste verzoeker wordt geciteerd en wordt geconcludeerd dat zij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, wat blijkt uit de uiteenzetting in het verzoekschrift.

2.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster niet meer is dan een weergave van de motieven van de beslissing in hoofde van haar echtgenoot. Waar aldus verder in dit arrest zal worden gesproken over “de bestreden beslissing”, wordt deze in hoofde van eerste verzoeker bedoeld.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een motief bevat waarin het Commissariaat-generaal stelt dat “de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling”. Het Commissariaat-generaal leidt dit af uit de objectieve informatie waarover zij beschikt, en die zich bovendien in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partijen betwisten dit motief op geen enkele wijze, zodat het onverminderd overeind blijft en het dus aan de verzoekende partijen toekomt hun individuele asielrelaas aannemelijk te maken.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De bestreden beslissing is in essentie gestoeld op het feit dat de verklaringen van eerste verzoeker met betrekking tot de heer E. onaannemelijk vaag zijn op een aantal punten, de verzoekende partijen hebben nagelaten zich te informeren omtrent de toestand van E. en zij aldus onaannemelijk weinig interesse aan de dag leggen met betrekking tot de actualiteit van hun vervolgingsproblemen hetgeen de geloofwaardigheid van de actuele vrees voor vervolging ondermijnt.

2.3.4.1. De verzoekende partijen betogen vooreerst dat de appreciatie van hun gehoor niet kan worden bijgetreden. Zij merken op dat de naam van hun vriend herhaaldelijk verkeerdelijk werd vermeld in de bestreden beslissing. Zij hebben deze naam nochtans opgeschreven, en ook in de voorbereidende vragenlijst wordt deze naam vermeld. Het Commissariaat-generaal schiet met andere woorden manifest tekort in zijn verplichting tot getrouwe weergave van het gehoor. Dit geeft geen blijk van de inachtnaam van een grote zorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.3.4.2. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf tijdens het gehoor twee versies gaf van de naam van de heer E. (gehoorverslag verzoeker p. 8 en p. 9). Aldus kan niet worden volgehouden dat de verwerende partij tekort schiet in haar verplichting tot getrouwe weergave van het gehoor, en wordt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Daarbij komt nog dat niet valt in te zien hoe een eventuele verkeerde schrijfwijze van de naam van verzoekers vriend een invloed zou kunnen hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing, nu de motivering ervan is opgebouwd uit de bevindingen omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.3.5.1. De verzoekende partijen betogen dat een belangrijk element, zonet het belangrijkste element in het asielrelaas van eerste verzoeker zijn vriendschap is met de heer E. Uit de bestreden beslissing blijkt niet duidelijk of de vriendschap van de eerste verzoeker met de heer E. al dan niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt enkel gesteld dat hij onaannemelijk vaag zou zijn gebleven over de arrestatie en de verdwijning van E. Volledigheidshalve brengt eerste verzoeker de elementen in herinnering die zijn vriendschap op afdoende wijze aantonen: de uitgebreide en persoonlijke informatie die hij tijdens zijn gehoor heeft meegedeeld met betrekking tot de persoon van E., en de twee stukken die zij bijbracht. Het Commissariaat-generaal veegt deze stukken overigens zonder meer van tafel, stellende dat niet blijkt dat de getoonde persoon E. is en dat verzoeker vaag blijft over wat te zien is op het fragment. Het Commissariaat-generaal gaat helemaal niet in op wat gezegd wordt in het videofragment, terwijl dit uiteraard belangrijke informatie kan bevatten. Verzoeker wordt dus voor een onoverkomelijke bewijslast gesteld: het is voor hem materieel onmogelijk om aan te tonen dat de persoon E. is.

Verzoekers laten voorts met betrekking tot de opmerkingen van het Commissariaat-generaal het volgende gelden: dat hij de plaats van de arrestatie niet kende is evident aangezien hij er niet bij aanwezig was, dat hij niet wist wanneer de arrestatie plaatsvond is eveneens evident om dezelfde reden, en dat hij telefonisch geen informatie opvroeg bij zijn familie in Nuradilova is evident te verklaren door zijn vrees om opnieuw gearresteerd te worden.

Dat de verzoekende partijen niet op de hoogte blijken van de huidige situatie van E. en de omstandigheden van zijn arrestatie, doet geen afbreuk aan deze door de autoriteiten zo gepercipieerde verwantschap met E. , zo stellen zij verder. De essentie van de asielaanvraag van de verzoekende partijen is immers deze band tussen de eerste verzoekende partij en E. Het Commissariaat-generaal gaat voorbij aan het feit dat de relatie tussen E. en eerste verzoeker voornamelijk uit hun gemeenschappelijke schoolperiode stamde en dat na de toetreding van E. bij de Sharia garde in 1996-1997 zij – behoudens één enkele keer – geen contact meer hebben gehad met elkaar. In de perceptie van de FSB en andere Russische autoriteiten blijft deze band uiteraard wel bestaan en blijft de

verzoekende partij derhalve verdacht van banden met de rebellen. Determinerend is met andere woorden het bewijs van deze oude vriendschap. Verzoeker is steeds bereid zijn relatie en vriendschap met E. nader toe te lichten in een bijkomend gehoor, aangezien hij hiertoe niet voldoende gelegenheid heeft gekregen bij zijn laatste interview op het Commissariaat-generaal. Indien de Raad de vriendschap in twijfel trekt, zal hij het dossier desgevallend willen terugzenden naar het Commissariaat-generaal voor een bijkomend gehoor.

Tijdens hun gehoor hebben de verzoekende partijen afdoende en op geloofwaardige wijze uiteengezet waarom zij niet op regelmatige wijze hebben gepeild naar hun persoonlijke vervolgingsproblemen, zo wordt verder gesteld. In hun hoofde was er namelijk geen enkele twijfel dat zij een ernstig risico liepen bij terugkeer. Informatie over de huidige toestand was met andere woorden in zekere zin overbodig omwille van de (al is het maar subjectieve) zekerheid in hoofde van de verzoekende partijen dat zij bij terugkeer dreigden gearresteerd te worden. Van desinteresse is dus helemaal geen sprake. Verder wensten zij logischerwijze geen telefonisch contact over het thema E., gelet op hun permanente en ingenestelde angst dat zij telefonisch zouden worden afgeluisterd door de autoriteiten, en dat de familie dus ook zou worden blootgesteld aan problemen met de autoriteiten. De houding van de verzoekende partijen duidt dus niet op desinteresse, maar bevestigt in tegendeel de diepgewortelde vrees voor de autoriteiten.

De verzoekende partijen stellen verder dat zij op precieze en coherente wijze hebben uiteengezet welke problemen zij gekend hebben in Dagestan. Zij verwijzen naar de pagina's tien tot en met vijftien van het gehoorverslag en betogen dat zij coherente verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de volgende punten: het tijdstip van de arrestaties, de plaats van de arrestaties, de manier waarop de eerste verzoekende partij vrijkwam, de beschrijving van uniform en wagens, de datum en wijze van vertrek uit Dagestan, en de band met E. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een erkenning als vluchteling dan ook gerechtvaardigd.

2.3.5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad niet dat de vriendschap van verzoeker met E. expliciet in twijfel worden getrokken. Wél oordeelde de verwerende partij dat de afgelegde verklaringen omtrent de persoon van E. onaannemelijk vaag waren, zoals dat omstandig is weergegeven in de bestreden beslissing. Dit wordt in se niet ontkend: de verzoekende partijen grijpen het feit dat verzoeker en E. in feite schoolkameraden waren en dat zij sinds 1996-1997, op één enkel contact na, mekaar niet meer ontmoetten om de vastgestelde onwetendheden te verklaren. Hoewel zij kunnen worden bijgetreden dat de perceptie van de aard van de vriendschap door de actoren van vervolging evenzeer van belang is, ontheft hen dit niet van de verantwoordelijkheid hun asielaanvraag op een aannemelijke wijze uiteen te zetten. In die zin is niet het bewijs van deze oude vriendschap determinerend, doch wél de vraag of deze band thans aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote. Bevindingen omtrent de vaagheid van de verklaringen kunnen daarbij in rekening worden gebracht. *In casu* werd dienaangaande vastgesteld dat wél een usb-stick werd voorgelegd die volgens verzoeker een video-opname bevat van de arrestatie van E., maar dat hij niet kon zeggen waar en wanneer deze had plaatsgevonden. Het zijn precies onwetendheden als deze die de verwerende partij, daarin bijgetreden door de Raad, ertoe brengen de ernst van de vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat de geloofwaardigheid ervan volledig wordt ondermijnd. Immers, indien verzoeker zijn lot op een dermate wijze verbonden ziet met dat van E., is het niet onredelijk van hem te verwachten dat hij gedetailleerde informatie kan verschaffen omtrent de kernelementen van het relaas, zoals onder meer de omstandigheden waaronder E. werd gearresteerd, zelfs wanneer hij daarbij niet zelf aanwezig was. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoekers hebben nagelaten zich hierover te informeren: dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dat verzoekers zich niet op de hoogte hebben gesteld van de huidige situatie omtrent E. –terwijl dat uiteraard voor hen een indicatie zou zijn van het actuele karakter van de vrees die zij koesteren– valt niet te rijmen met de door hen geschetste vrees voor vervolging die zou gelieerd zijn met het wedervaren van E. Dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om aan te tonen dat de persoon op het videofragment wel degelijk E. is doet daaraan geen afbreuk, omdat de vage verklaringen van verzoeker het niet aannemelijk maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert omwille van hetgeen E. beweerdelijk zou zijn overkomen. Een bijkomend gehoor teneinde de vriendschapsband nader toe te lichten, kan te dezen dan ook geen soelaas brengen.

De verzoekende partijen stellen dat het feit dat zij zich niet verder informeerden geen blijk is van desinteresse, maar geven aan dat zij weten dat hun lot bezegeld is bij een terugkeer. Dit is niet ernstig te noemen: de Belgische asielinstanties moeten immers in de mogelijkheid worden gesteld de door verzoekers geschetste vrees voor vervolging te schetsen in de context van de feiten die zich hebben

voorgedaan, zowel voor hun vlucht als erna, opdat op een objectieve wijze zou kunnen worden vastgesteld hoe deze vrees thans moet worden beoordeeld. De bewijslast ligt daarbij, zoals reeds gesteld, bij de asielaanvrager zelf, die daaromtrent gedetailleerde en coherente gegevens moet kunnen verstrekken. Dit wordt *in casu* nagelaten, hetgeen blijk geeft van een zich onttrekken aan de medewerkingsplicht die op de asielaanvrager rust. Dat de verzoekende partijen geen telefonisch contact wisten op te nemen omdat zij een vrees hadden afgeluisterd te worden en dat de familie ook zou worden blootgesteld worden aan problemen, is een loutere bewering zonder meer, die aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet.

Uit hetgeen voorafgaat concludeert de Raad dat de geëtaleerde vaagheid en het manifeste gebrek aan interesse in het gebeurde, de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig ondermijnen. De verzoekende partijen kunnen zich derhalve niet verschuilen achter de coherentie van de verklaringen die zij wél zouden hebben afgelegd. Ook vage verklaringen en de terzake gedane vaststellingen kunnen immers bepalend zijn voor de credibiliteit van de geschetste vrees, zoals *in casu*. Er is derhalve niet aangetoond dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijk zin kan worden aangenomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS 29 november 2007, nr. 177.396). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald omwille van een situatie zoals beoogd in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is, na grondige analyse van de beschikbare informatie, dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft zich daarbij beroepen op de informatie die is vervat in de Subject Related Briefing "*Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011*" en die is gebaseerd op de informatie verstrekt door verschillende gezaghebbende bronnen. Inderdaad blijkt uit dit document dat, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen, dat hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, er tevens een beperkt aantal gevallen zijn waarbij burgers het slachtoffer worden, meer bepaald wanneer deze ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. Ook wordt erkend dat de autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties, waarbij het niet uitgesloten is dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Desalniettemin, zo besluit de verwerende partij, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt en is de globale situatie niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

2.4.4. Het standpunt van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is volgens de verzoekende partijen dubbelzinnig en niet coherent. Enerzijds erkent het Commissariaat-generaal dat er burgerslachtoffers vallen ten gevolge van het willekeurige geweld in Dagestan, terwijl hij anderzijds stelt dat er geen risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Een dergelijk risico bestaat echter van zodra vaststaat dat in de regio van de verzoekende partijen burgerslachtoffers vallen. De verzoekende partijen stellen dat uit de Subject Related Briefing (p. 12) die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het aantal

burgerslachtoffers in Dagestan stijgende is. Burgers worden minder en minder ontzien bij het plegen van aanslagen. De verzoekende partijen citeren een passage uit voornoemd document. Een verbetering van de veiligheidssituatie is bovendien onwaarschijnlijk. Op basis van de huidige situatie in Dagestan (zoals die blijkt uit het administratief dossier) kan niet ernstig ontkend worden dat iedere burger er het slachtoffer kan worden van een willekeurige aanslag. Het Commissariaat-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, maar is uiteraard wel gebonden door de feitelijke situatie waarbij onmiskenbaar burgerslachtoffers vallen, en door de definitie van de subsidiaire bescherming, welke bescherming verleent van zodra een reëel risico voorligt op het lijden van ernstige schade, wat *in casu* eveneens het geval is. Aangezien er regelmatig burgerslachtoffers vallen, is er uiteraard ook voor de verzoekende partijen een risico dat zij het slachtoffer zouden worden van deze aanslagen. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat het geweld in Dagestan nog steeds in stijgende lijn gaat en dat het verder dreigt te escaleren. De verzoekende partijen verwijzen naar een document van O.D., "*Risk of mass civilian deaths in Russia jumps-study*," 27 april 2010, Reuters, <http://www.alertnet.org/thenews/newsdesk/LDE63P2OY.htm>. Zij citeren uit dit artikel. De verzoekende partijen halen verder een recent verslag aan van de ECRE, dat volgens hen het willekeurige geweld in de hele regio van de Noord-Kaukasus bevestigt: *Guidelines on the treatment of Chechen IDPs, asylumseeks en vluchtelingen in Europe, Revised march 2011*). De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar een internetlink en citeren uit dit artikel.

2.4.5. De verzoekende partijen zijn weliswaar van mening dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van alle burgers in Dagestan, hetgeen door de verwerende partij niet wordt ontkend, doch slagen er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op de voormelde objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier te weerleggen. Zij brengen geen concrete informatie aan die deze informatie van de Commissaris-generaal ondergraaft, noch tonen zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, de algemene informatie waarnaar verzoekers verwijzen met betrekking tot de situatie in het land van herkomst, weegt niet op tegen de gedetailleerde en genuanceerde analyse van de veiligheidssituatie zoals die zich in het administratief dossier bevindt en die afkomstig is van verschillende gezaghebbende bronnen.

2.4.6. De verzoekende partijen weerleggen de actuele veiligheidsanalyse in Dagestan van de verwerende partij niet en tonen met de stelling dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, niet aan dat er, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, er op dit moment voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Nu verzoekster zich heeft gebaseerd op de asielmotieven van haar echtgenoot, en zij niet betwist dat zij geen eigen asielmotieven heeft ingeroepen, dringt eenzelfde conclusie zich op in haren hoofde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS